

Stunder / af en främling i Amerika

Chicago, Ill. : [s.n.]
1877

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

STUNDER af
en fremling i Amerika

Nitt. J.

(B)

1877

Chicago

1877

Kungl. biblioteket

0 0000 000006535

25

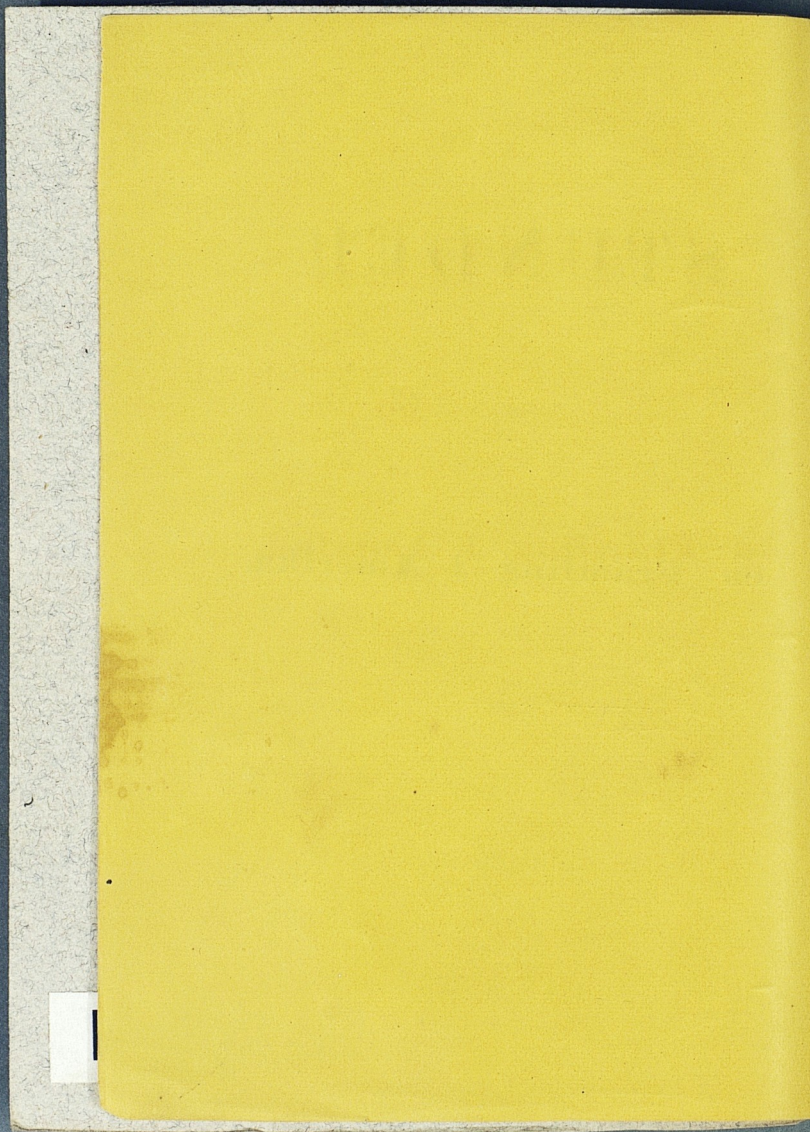
STUNDER

AF

en Främling i Amerika.

CHICAGO, ILL. :

1877.

STUNDER

AF

en Främling i Amerika.

CHICAGO, ILL.:

1877.

STUNDBER

on K... ..

CH... ..

Anmälan.

O! barn ifrån den kära Svenska jorden,
För er jag talar hvad mitt hjerta kändt,
Den tid jag varit från vårt gamla Norden,
En främling här — hvar ödet har mig sändt.

Min lefnadsstig bland lifvets törnen slingrat,
Och stundom stupat mot en afgrunds rand,
Då jag med några enkla toner skingrat
Den inre storm, och mildrat hjertats brand.

Dock någon gång, uti den dystra natten,
En hoppets strimma strålat på min stig,
Då som ett irrbloss har den drömda skatten
I fjeran rynder skimrat emot mig,

— Den skatten är, det lefnadslugn jag söker ;
Ty jag är trött vid lifvets vilda strid ;
Men hvarje dag bekymren mera öker,
Och vandringstafven blott att hvila vid.

Nu länge har min kroppskraft varit bruten,
 Och därför dömd, att hjertlöst trampas ned,
 Att bli från menskligt värde evigt sluten,
 — Så är vår lag — så är vår milda sed.

Om glada tider kan jag icke sjunga ;
 På mödans väg så sällan glädje gror,
 Ehuru jag har smålet med de uuga,
 Och känt mig vara deras gamle bror.

Min sång har Pressats från ett utblödt hjerta,
 Och nu ett tomrum blott jag känner der,
 E t hem för sorg, med harm och blandad smärta.
 För hvad som felats eller brutet är.

Ho kan den flydda tiden kalla åter,
 Och gå tillbaka i en menlöshet?
 Nej; denna färd sig icke göra låter ;
 Blott gå framåt, om än i tröstlöshet ;

Här kan du se hvarfrån min sång har sprungit,
 Och se den press, som pressat sången ut,
 Och finna klafven öfver hvad jag sjungit,
 Må se'n du läsa dessa sånger slut,

Förlåt min dikt med sina fel och brister,
Det dunkla tyd med skonsamhet — jag ber;
Det är ej snilletts hand som detta rister,
Blot känslan sjelf, har format hvad du ser.

Jag aldrig tänkt, att på mitt öde klaga,
Men känslan rymmer och så formar sig
Af svedan utaf världens stränga aga,
Som jag vill bära, hvad det kostar mig.

Hvad rätt, hvad billigt är att tro och tänka,
Må detta endast bli min segerlön,
Att fritt min lefnadssorg och glädje dränka,
I lek, i allvar — detta är min bön.

Minne från Värends bygder.

Den lilla stugan invid vägen,
Hon alltid i min hägkomst står ;
Ack ! huru skönt hon var belägen,
Jag minnes allt, liksom i går.

Det alltid till mitt hjerta talar,
Hvarthän jag hamnar eller flyr,
Så återser jag glada dalar,
Der jag har sprugit, ung och yr.

Det väcker uppå mina sinnen,
Och kallar flydda dagar fram,
Samt återlifvar gamla minnen,
Ibland den gamla värends stam,

Hell eder ! värends bygder kära,
Mitt obemärkta ringa hem,
I stån mitt hjerta alltid nära,
Fast jag blott är en lösryckt lem.

Vid edra bäckar har jag sprungit
Bland berg och backar irrat kring,
Och hoppat, dansat, stöjat sjungit
I barnaskarans glada ring,

Jag var förtrogen med hvar kulle,
 Med hvarje dal, med hvarje äng ;
 Vid stranden hade jag en julle,
 Hvari jag gjorde mig en sväng.

Hur kan jag värends bygder glömma,
 Dess sköna härliga natur,
 Der bäckar sorla, flodor strömma,
 Så friska, som den blå azur ?

Med nöden blef jag der förtrogen,
 Försaka lida var min lott,
 Och ofta lärde utaf skogen,
 Ett språk, som var att sucka blott.

Der mina första tårar runnit,
 Och mina känslor ammats opp,
 Som sedan natt och dag ha brunnit
 Uppå min lefnadsbanas lopp.

Der tändes hoppets första flamma,
 Min första längtan der uppstod,
 Jag trodde lyckan var min amma,
 Att lifvet var en rosenflod.

Der mina gamla fäder sofva,
 Nu re'n förglömda i sin graf,
 Men jag en flyckting far och häfva',
 Och jagar lyckan som en slaf.

Ack ! frid med dig, du gamla vären',
Mitt hjerta hänger fast vid dig,
Hos mig i barndomsminnen ären,
Och troget följn på min stig.

Din atmosfer jag älskar andas,
Hon är insupen af min själ,
Som icke vill att den skall blandas ;
Ty utaf den, hon mår så väl.

Om icke alltid roligt varit
Invid min moders ömma bröst,
Så har likväl den stunden farit,
Men i dess famn jag fann snart tröst.

Hvem blöder, när ditt hjerta blöder,
O! främling på en främmad jord ?
Hvem glöder, när ditt hjerta glöder ?
Blott vännen utaf samma hord.

Farväl mitt hem med dina minnen,
Mitt hjerta hänger fast vid dig ;
Du aldrig går ur mina sinnen,
Hur lifvet än gestaltar sig.

En stund.

Endast ett som hjertat bränner,
Vara skild från dig, min vän ;
Blott hos dig mitt lif jag känner
Fridfullt uppå vandringen.

När du småler molnen vika,
Rymden klarnar för min blick,
Kraftorna ej kännes svika,
Lifvet får ett annat skick.

En stund.

Du läser skalden, hör hans smärta,
Och tårarna på kinden ser,
Dock icke från ditt ömma hjerta,
En fläckt af kärlek honom ger.

Du kännes röras utaf sången,
Hvars tonor dallra kring din själ,
Men hvarifrån den är utgången
Det lemnas åt ett kallt farväl.

Du menar dikten är en yra,
 Och liksom vinden sväfvat kring;
 Nej! det är ofta känslor dyra,
 Som snillet länkar ring vid ring.

På mödans färd, på sorgens stiger,
 Är skaldens rätta skördefält,
 Der livvets börda tung och diger,
 Han mången gång har rullat, vält.

Han tårar ser på nästans kinder,
 Det är ett språk hans själ förs'är,
 Som bådas hjertan sammanbinder,
 Att blöda utaf samma sår.

Fast ofta han för andra blöder,
 Ej någon tänker på hans kval,
 Då han af egna känslor glöder,
 Han lemnas som ett dunkelt tal.

Han törnets rosor ofta plockar,
 Att lemna världen denna skatt,
 Med taggar uti stora flockar,
 Han blir då sjelf helt öfversatt,

När sjelf han utaf fromma brinner'
 Är världen kall och känslolös,
 Och som ett hån man honom finner,
 — En verklig tok, en rätt kuriös.

En stund.

Kände du mitt hjertas strider,
Eller känslan som jag bär,
Huru tungt mitt hjerta qvider,
För ett sår som lifvet tär,

Skulle du ej kunna neka
Bönen som jag bar till dig,
Eller längre kunna tveka
För att lyssna uppå mig.

Du allena kunde rätta
Sinnen i dess yra lopp,
Och mitt lefnadsmål uppsätta,
Åter tända slocknadt hopp.

Du allena kunde lugna
Stormen på min känslas haf,
Och vid dystra stunder hugna,
På min dödsbädd, vid min graf.

En sommarafton vid Detroitfloden.

O! du är qvällmig som en flickashjerta,
 När som man slumrar vid dess ljufva barm,
 Och er förglömmar lifvets sorg och smärta,
 Samt fångslas af den sammets-mjuka arm.

Ja, känner här hur fläftar genomränga
 Mitt hjerta ifrån eterns himlaljus,
 Der menskans högre idealer hänga,
 Och bringa oss sitt sakta kärlekssus.

En stund.

Säg är det du, som i min yra,
 Så ofta sväfvat för min själ,
 Och som en engel kring min lyra
 Har svärmat för mitt lefnadsväl?

O! svara om du är den samma,
 Om likheten ej här bedrar;
 Säg är du själen i den flamma,
 Som brunnit från min barndoms dar?

Kärleken.

Hvad är det som, de arma dårar tala,
Och säza kärlek uti verlden bor :
Det är ett vanvett eller ock en dvala,
Hvaruti denna falska känsla gror.

Den kommer ljuf, som sjelfva aftonflägten,
Och mild som solen uti purpurskyn,
Och bär kring sig den hvita oskuldsdrägten,
Samt sväfvar fram, en himmelsk andesyn.

Ack ! ve dig, som af dessa färgor dåras,
Du är ett offer och ett afgrundsrof,
Du alltid af de falska känslor såras,
Och kärlek blir till dina qval upphof.

När du för kärlek, blod och tårar gjuter,
När tunga suckar qväfva vill ditt bröst,
Han i ditt hjerta sitter, frossar, njuter,
Som gamen då sitt rof han gripit, klöst.

Ack ! arme, som vid venus altar böjer,
Du dricker der af lifvets värsta gift,
Och i din yra, ej din fara röjer,
Att du snart går, lik spöket i en grift.

Jag sjelf med furier kämpat har och fäktat,
 Som himmelsk kärlek burit i sin sköld :
 De ha omkring mitt hjerta svingat, flägtat,
 Och känslan gjort med sina doftor fylld.

Man skapar rosor utaf mörka dimmor,
 Af ljusets brytning stora högar gull,
 Och bygger himlar utaf känslans immor,
 Samt får sin hjerna utaf dårskap full.

Så har jag sjelf i villa bygt och format,
 Och yrat fram uti min fantasi,
 Då känslan liksom hafvets våg har stormat,
 Och styrtat lifvets sköna harmoni.,

Till mitt hjerta.

Kan ej ären dig förbättra,
 Arma hjerta i ditt qval ?
 Skall du längre låta fjättra
 Dig i lifvets mörka dal ?

Hvarför länka dig vid världen,
 Eller söka sällhet der ?
 Då du nppå lefnadsfärden,
 Ser du blott en främling är ?

Låt ej längre dig förvillas
 Af ett falskt och irrat hopp,
 Eller flera suckar spillas
 Under detta lefnadslopp.

En stund.

Själen är tröttad och sinnen stå stilla,
 Lifvet ej har något ljufligt behag ;
 Och bullret af världen synes en villa,
 För mig allt förloradt tjusningens drag.

Ynglinga-drömmarne om detta lifvet
 Hafva förvändlats i dimmornas natt,
 Och hoppet från zenet nedstörtat blifvit,
 med tröttade vingar och blicken så matt.

Kallt har det blifvit i tonornas rike,
 Dikten ej eger ett leende blad,
 Och sällan man finner en tänkande like,
 Hvem kan då känna sig lycklig och glad ?

Lifvet det synes förstelnadt och fruset,
 Jag sjelf ett ishus, så fuktigt och kallt,
 Känner ej intryck af värmet och ljuset ;
 Allt bär en prägel af vinter-gestalt.

En aftonstund.

Ack ! ljufliga fläftar, så vänligt ni smeken,
Och lägrar med kyssar min tårdränkta kind ;
Eteriska nymfer, jag känner ni leken
Ibland mina lockar, som fladra för vind.

O, ack ! hvilken kärlek han eger, naturen
Emot sina skapade varelser här ;
Ty själen sig känner för salighet buren,
Och anar att hemmet, det himmelen är.

Dock likväl för många så törnig käns vägen,
Och slingrar en fotsig bland många besvär,
Der ofta man villas och blir så förlägen,
Och vet icke sjelf hvathän vandrigen bär.

Min vän ! när du striderna möter på färden,
Var hofsam och tålig, du segrar en gång ;
Jag tror det är sättet att vinna på världen,
Om ännu att segren vill synas dig lång.

O ! när som ditt hjerta uppskakas och blöder,
I fria naturen gjut kär slorna ut,
Då oron och stormen, som lidelsen föder,
Sig sakta, och sinnena lugnas till slut.

Röster af naturen.

O ! hvarför sucka, hvarför tårar fälla,
 Och tänka dig en fattig främling stå,
 Och dina bilder uti skuggor ställa,
 Samt lik en vålnad ibland dessa gå ?

Se hvarje stjerna mot dig vänligt strålar,
 Och vinkar dig då du åt himlen ser :
 Se hur naturen kring dig skiftar målar,
 Och hvrje blomma mot did vänligt ler.

Blott lyfta själen upp från detta gruset,
 Låt ej dess prål, dess yta fjätra dig ;
 Sök hennes näring uppe här i ljuset,
 Då känslorna snart skola ändra sig.

O skynda kom upp till vår glada skara,
 Här, själarne, som syskon hand i hand,
 Igenom eternas ljusa rymder fara,
 — Och här du har ditt rätta fadersland.

Ej jordisk makt dig kan så undangömma,
 Att ej vi kunna se och höra dig ;
 Och som en vän vi aldrig kunna glömma
 Den själ som emot himlen höjer sig.

När inga andra röster här du hör,
Då allt i graflik tystnad kring dig står,
En fläkt af oss, ditt hjerta alltid rör,
Som genom känslans tysta vågor går.

En gång när anden lemnar denna hydda,
Att fara evighetens långa färd,
Då stå vi kvar om alla äro flydda,
Och hviska hopp invid din hufvudgård.

Med oss du lefver — der i blåa tjellen,
Bland oss din tanke har sitt egna val,
Att bygga fritt, om högst upp i appellen,
Här — ofvan i den stjernbeströdda dal.

**En stund,
lyssnar till pianot.**

Hvart flyga de ljufliga toner'
Som gunga så sköna förbi ?
De fara till kärlekens zoner,
Att lefva bland ljuf poesi.

Från himlen de äro utgångna,
Att tjena bland själarne här,
Som äro af sorgorna fångna,
Och lämna på bördan man bär.

Från hjerta till hjerta de fara,
Och elda dess slocknande glöd,
Och ofta vår längtan förklara,
Då hjertat har kommit i nöd.

Det sköna de binda tillsamman,
Förera båd' himmel och jord,
Och bringa den himmelska flamman,
Som ej kan beskrivas med ord.

En stund.

Kärlek du är hård som diamanten.
 Kommer, smyger som en listig orm,
 Leder ofret, lekande, till branten,
 Der det vacklar under känslans storm:

— Der det lik en fyrbåk står odh brinner,
 Och du kring dess flamma, sväfvar ler,
 Samt din högsta njutning deraf finner,
 Då du menskohjertat lida ser.

O! du falskaste hvad allt kan tänkas,
 O! du grymmaste hvad lifvet har:
 Ve den, som af dina bojor länkas,
 Lifvets tyngsta börda då man drar.

Svärdet kan man icke mot dig draga;
 Ty, det vore värre än helgonrån;
 Bäst att icke låta dig försvaga
 Känslorna, och bli ett kärlekshån.

En stund.

O! visste du hvad detta hjerta lider,
 Vid tanken på mitt ungdoms ideal,
 Hur ingen dag, som fram i tiden skrider,
 Då ej ditt minne väcker gamla qual.

Det var en dårskap, hos mig oförlåtlig,
 Att en gång lyssna på din ljufva röst ;
 Ty himlens hämnd han vakade försåtlig,
 Och vredens pilar sköt uti mitt bröst.

Det var ett brott, att stjäla dina blickar,
 Då inga voro riktade till mig :
 Och nu hvaren i hjertat bränner sticker
 — O ! hvarför stal jag dessa ifrån dig ?

Jag var ett barn af den fördömda skara,
 Och sänkt i lifvets mörka träldom ner ;
 Jag skulle låtit himlens rosor vara,
 Och lemnat deras doftor uti fred.

Väl sant, jag himlen icke ville plundra,
 Ej röra något af dess dyra skatt ;
 Jag ville endast, stilla, blyg beundra
 Från mörkret, hvar jag uti fjetrar satt.

Jag visste väl, jag aldrig kunde finna,
 En genklang af en fosterjordens mö,
 Om än jag ur min trældom skulle hinna
 — Ack! nej; hon heller skulle vilja dö.

Hvem vet, då lifvets vägar stöta samman,
 Och själar råkas i en högre sfer,
 Att andas i den höga guda-flamman,
 Hvad plats vi få, der man till hjertat ser.

Minne från Calmar.

Ack! härlig solen rinner ur baltisk blåa våg,
 Och kysser tinnerna på detta sköna tempel,
 Som står ett verkligt vittne, att konst och sinne låg
 Hos dig, som ännu har din kyrka som exempel.

Ack! minnesrika stad,

Som ännu ler så glad,

Ooh står ett tydligt svar,

Att du blott nordisk var,

Fast krigets vilda åskor kring dig rasat, härjat.

O! hvilka hårda tider i tidens flydda år,
 Du kämpat har, du nyckel till vart höga Norden.
 Du ofta måste blöda af örlighetens sår,
 Och fäkta för vårt land, den kära fosterjorden!

En känsla i min barm,
 Så fosterländsk och varm,
 Jag kände sira opp
 I hvarje ådras lopp.

När jag på dig med dina rika minnen tänker.

Man ser på dina skansar, de gamla fäders verk,
 På jetten derbredvid, den gamla gråa borgen;
 Då vördnad känslan bjuder för stridens patriark,
 Som nu får multna bort, och grusas ned af sorgen.

Ack! han som fordom var
 Vårt fosterlands försvar,
 Och krigets gamle drott,
 Men nu en grushög blott,

Och som en tidens bräckling, glömd och öfvergifven

Hell dig! du dyra minne från Anna Bjelkes tid.
 Som återger en bild om svenska kvinnans hjerta;
 Hon delte folkets sällhet, hon delte ock dess frid;
 Hon delte fosterjordens stora nöd och smärta.

Hvad mera stort och skönt,
 Man har i tiden rönt,
 Än att en kvinnas hand,
 Sitt dyra fosterland,

Med egna handlingar och bragder har försvarat.

Då fienden du tvingat att lemna dig i ro,
Du på kulturens väg dig svingade mot höjden.
På gamla tummelplatsen orangerier gro ;
Den sköna Rostads park, en skapelse åt fröjden,
Som talar om den smak,
Du har för fredlig sak ;
Och kring den sköna prakt
Ditt minne står på vakt,
Och hotar den som, kommer för att illa göra.

Hvem vet hvad ödet gömmer, hvad tiden rullar opp
— En akt, att du skall svenska stördjunkten vara,
Och ännu en gång blifva vårt fosterländska hopp,
Och dessa östra fält för fienden bevara ;
Och då du sköna sund !
Skall bli vår ankergrund,
Dit ingen vågar gå,
Att omild hälsa på ;
Så tror jag jetten grå, på stranden står och drömmar.

En stund på Fort Columbus.

Sköna härliga man finner,
 Dessa stränder här omkring,
 Men till nordisk tjusning hinner,
 Hvad jag ser ej någon ting.

Fins här poesi och tjusning,
 Kan min själ ej fatta den ;
 Hvad jag ser är låg berusning,
 Blott för guld är höjelsen.

Orätt vore väl att neka,
 Bättre känslor finnes här,
 Fast jag tror de äro bleka
 Inom nya världens sfer.

Älskadt är det af naturen,
 Detta land i tusendfalt ;
 Men till slafveriet buren,
 Ser jag makten öfver allt.

Frihet på hvar tunga höres,
 Fast att sjelfsväld är dess mål,
 Och den sanna rätten föres
 Uti staten, som ett prål.

Främlingen i Amerika.

När lifvets sorgor, här mig tynga neder,
 Hvem kan då lätta bördan för min själ?
 Här ingen hör då *nöden* ropar, beder,
 Och ingen tänker på en främlings väl.

O! skulle än en glädjestund framblänka,
 Här ingen dela vill den ljufva fläkt,
 Att som en broder honom bifall skänka,
 Och glädjens gnista blir då genast släckt.

Ehuru jag bland lifvets stora skara,
 Får trampa mina tunga lefnasfjät,
 Så känner jag mig dock en främling vara,
 Och som en fisk bland många dolda nät.

En främling ställes här i lägsta graden,
 Af alla ting, som detta landet har,
 Och får sin plats bakom den svarta raden,
 Som icke här man menskelig prägel bar.

Jag vill ej mer på detta papper kludda,
 Och tala om en främlings lefnadslott;
 Ty det är nog att slaviskt öfversudda,
 Om någon penna finner så för godt.

Till en Emigrant.

Med glädje egnar jag en stud,
 Att skrifva dessa enkla rad r,
 Som rinna från mitt hjertas grund,
 Med önskan att du lefver glader !

Jag tror du känner mången gång,
 En hägkomst utaf fosterjorden,
 — Dess d lar och dess njupa sång
 Oss alltid hålla fast vid norden.

Dess språk, det är en modersröst.
 Som seglar hit på östanvinden,
 Och tränger in i våra bröst,
 Samt tårar pressar fram på kinden.

Ack ! främlingar vi äro blott,
 Hur lifvet ännu här vill blifva ;
 Vi måste njjas med vår lott,
 Samt taga hvad de vilja gifva.

Sin lefnadsfröjd man ofta ser
 Bland lifvets rosor fjerran döljas,
 Och sedan hör man mer och mer,
 Att detta tända hopp skall följas.

Knapt man har börjat på sin färd,
Förrän man utaf sorger hotas,
Och grublar på sin hufvudgård,
Samt hör att öfver motgång knotas.

Ack ! sällan man på tidens haf,
En lung och stilla hamn upphinner ;
Vid hvarje vindkast är en graf,
Der glädjen drunknar och försvinner.

Så ilar man åt främmandt land.
Och hoppet endast har till ankar,
Samt lemnar fosterjordens strand.
Som aldrig går ur våra tankar.

En stund.

Kan icke lifvet mig mera beskära,
 Så måste det unna mig fälla en tår,
 Och vill jag så icke gå verlden för nära ;
 Blott vara på afstånd så långt jag förmår.

Säg, hvarföre måste den arme *här* lefva,
 Då bördan så lätt han kan kasta från sig ?
 Jo, gå som en afsky, samt darra och bäfva,
 För mäktiga likar på vandringens stig.

Säg, eger du guldet, så eger jag tårar ;
 Och eger du glädje, så eger jag sorg ;
 Och när som det jordiska glitter dig dårar,
 Så tårs jag af qvalet i lidandets borg.

O ! tänk hvilken glädje ditt hjerta det känner,
 Då guldet på dödsbädden småler åt dig,
 Och lindrar ditt dödsqval som lifvet förbränner ;
 Men armodets barn har ej granlåt för sig.

På balen.

Här med min flicka
Ett glas vill jag dricka,
Och lyfta min känsla ur sorger och qual;
Ty vid hennes sida
Försvinner min qvida,
Och lifvet blott ler, som en blomstrande dal.

Fort, kypare bringa
Oss vin, jag vill klinga
Med henne mitt glas, och dricka dess skäl;
Ty hvad vore lifvet;
Om qvinnan ej blifvit
Vårt hopp och vår vinning, vårt längtade mål.

Kom lätom oss sjunga,
Båd' gamla och unga,
Och göra oss glada så godt vi förmå,
Samt glömma vår möda
När viner de flöda,
Och njuta af lifvet så länge vi få.

Så talar naturen,
 Att menskan är buren
 Att skapa sig nöjen då tillfall är,
 Och icke förgäta
 Att dricka och äta,
 Och älska den qvinna, som håller en kär.

Ej bättre i verlden,
 Man möter på färden,
 Än älskvärda qvinnor och trefliga lag:
 Ej bättre jag känner,
 Än glädtiga vänner;
 Och hoppas jag detta är himlens behag.

En Stund.

Ack! huru litet jag önskar i verlden,
 Få luta mitt hufvud intill ditt bröst,
 Der glömma min strid på den törniga färden,
 Hänna en hvila, en innerlig tröst.

En sällhet som den, ej verlden mig unnar,
 Hon likar blott tårar, suckar och qual;
 Det är en söttma för människomunnar,
 Att föda sin själ med uselt förtal.

En stund.

Hon kom likväl min drömda lycka,
Och tidigt nog jag henne fann,
Att här en främling vid en krycka,
Få söka brödet hur jag kan.

Det blef min lön för all min sträfvan,
Jag sökt den vida, världen kring ;
Nu hvarje steg jag tar med bäfvan,
Och snubblar öfver minsta ting.

Hvarmed skall jag mig nu bedära ?
Här verkligheten naken står ;
Hur skall jag åter kunna spåra
En stjerna, då blott mörker rår ?

Det sårar mig tillbaka tänka,
Jag blyges för mitt falska hopp,
Hur jag förnuftet kunnat dränka,
Och staplat tankens villor opp.

Hvar är den sena äldrens njutning,
Som skulle bli min lefnadslott ?
Jag står nu på min lefnads slutning,
Och lefnadslönen nu jag fått.

En stund.

Jag tänkte, att jag skulle sjunga,
 Men rösten uti barmen dog ;
 Så stum jag kände ock min tunga,
 Och känslan ej för sången slog.

Tillbaka uti det förflutna,
 Blott bittra minnen rulla opp ;
 Ty lifvets blommor äro brutna,
 Samt krossat är mitt ungdomshopp.

Om blott jag hade *här* ett minne,
 Att kunna värma känslan vid,
 Det var en styrka för mitt sinne
 — En hugnad uti lifvets strid.

Så långt jag här kan se tillbaka,
 Ett mörker alltid omhöjlt mig,
 Och alltid lida och försöka
 — Ett troget sällskap på min stig.

En stund.

Jag brinner och längtar att komma till dig,
 Min hulda, min engel, som lider med mig,
 Och suckar och täres af kärlekens glöd,
 Samt möter måhända en förtidig död.

O! trofasta hjerta, dig väpna med mod,
 Och hoppas på herran, som alltid är god;
 Han ser dina tårar, han skänker dig tröst,
 Och lättar ditt hjerta, ditt suckande bröst.

Kanhända en gång, att den timmen han slår,
 Då hoppet och längtan i verklighet går;
 Att allt blir förvandladt till sällhet och frid —
 Hvem vet hvad han gömmer den kommande tid.

Om aldrig vi finna hvarandra här mer,
 Att döden oss skiljer, så hör hvad jag ber:
 Eörlåt hvad jag felat, jag varit så svag,
 Sökt dränka min smärta i trefliga lag.

Hvad kan det väl glädja den omilda verd,
 Att fjettra sin nästa vid lidandets härd?
 Att tvinga ett hjerta, att känna sig nöjdt,
 Som aldrig, som maka, en sällhet har röjt?

Hvad brottsligt kan vara, att göra sig fri,
Från sorger och qval, som man trälär uti ;
Då endast man sliter ett bokstafligt band,
Som släpar sitt offer till afgrundens rand ?

Är mycket begärt, att sjelf ega sig så,
Få lefva allena, och ensammen gå,
Att fly till ett älskande, lågande bröst,
Och söka en sällhet, en innerlig tröst ?

Hvi tvinga ett hjerta, att älska och le,
Då det ingen kärlek till mötes kan se ?
Hvi tvinga att offra sitt lif och sitt allt,
För usla begär, af ett hjerta så kallt ?

Hvad är väl nu syndadt, o ! verld dig emot,
Att du så fördömer, och visar ditt hot ?
Du känner ej såret, som himligen tär,
Och vet icke heller, hvad lida det är.

När domen ni fällen, och bryten er staf,
Betänken, ni hafven ej hunnit er graf ;
Här lifvet omvexlar på tusende sätt ;
Och sällan i villan man dömer så rätt.

En stund på Sjuklägret.

Min hulda ! min hulda ! när ser jag dig åter ?
 O ! skola vi mera omfamna hvaran ?
 Jag vet dina suckar, hur bittert du gåter,
 Och lugna ditt hjerta, det nu ingen kan.

Kanhända att molnet en stjerna dock döljer,
 Som för oss upprinner då himlen blir klar,
 Och här på vår vandring än troget oss följer
 Att stråla omkring oss i kommande dar.

O ! skulle så hända, att natten är inne,
 Och lifslampan slocknat, och brunnit till slut,
 Så låtom oss helga hvarandra ett minne ;
 I höjden vi råkas, vi veta förut.

Haf tack för de flydla, de glada minnuter ;
 Dem kan ingen varelse taga från oss ;
 Och länka vi måste, att lifvet det sluter,
 Som brinner och slocknar, lik flammor och bloss.

Dock alltid, din bild nu mitt hjerta det gömmer,
 Den följer min ande till främmande land ;
 Ej död eller mörker ditt anlete skymmer ;
 Och känner jag alltid din smekande hand.

Så fort, som jag här ifrån verldsbullret somnar,
 Och sömnen mitt öga gör dunkelt och matt,
 Och smärtan hon släpper, och känslan hon domnar,
 Du sväfvat omkring mig, min himmelska skatt.

En stund.

Sorgsen jag på stranden sitter,
 Späjar rynden rundtomkring,
 Känner lefnadslotten bitter ;
 Till min tröst fins ingenting.

Kallt och ödsligt är mitt hjerta,
 Hoppets fackla slocknat der,
 Minnet är blott idel smärta ;
 Mer och mer mitt lif borttär.

O ! hvad skall jag kunna tänka ?
 Sjelfva sångmön tröttnat opp ;
 Ingen stråle synes blänka,
 Bruten är hvar blomsterknopp.

Trött, så trött, jag mig nu känner,
 Kärnes digna på min stig,
 Skild från hälsan, skild från vänner ;
 Endast grafven väntar mig.

Lifvet ville ej beskära,
 Hvad vi en gång drömde om ;
 Glädjen sågo vi förnära,
 Sorgen i dess ställe kom.

Ack ! farväl ni få minnuter,
 Hvilka sälla varit har ;
 Blott för er jag mig utejuter,
 Lemnar allt hvad öfrigt var.

O ! farväl ni goda hjertan,
 O ! farväl er ljufva barm ;
 Glömmen vännen uti smärtan,
 Der han krälar, främmad, arm.

Tankar på Fosterjorden.

Väl har jag lidit mycket, och försakat,
 Men ljufva ord ha hviskats till mig der ;
 Mot nöden der jag alltid kämpat, vakat ;
 Men likaväl så är hon hjertat när.

När bitterheten till mitt sinne talar,
 En rysning går igenom ben och marg,
 Då kommer straxt en hägkomt som hugsvalar,
 Och fosterjorden synes mer ej arg.

En stund.

Jag stämde min lyra till gladare sång,
 Men suckar, bott suckar, det blef hennes klang,
 — Jag tänkte, den härliga leende vår,
 Var mäktig att läka, de blödande sår,

Åck! härliga flägter, jag känner er väl,
 Ni friskan mitt sinne, ni lättan min själ;
 Men skänka min känsla en djupare fröjd,
 Är icke er gifvet af himmelens höjd.

Det är icke minnet af eder jag har,
 I hjertat inpräglad, från bortflydda dar;
 En annan, en annan! i drömmen jag ser,
 Hvars famn är min himmel, min salighets-sfer

Jag minnes den milda, den vänliga blick,
 Hur han i mitt hjerta inträngde och gick,
 Och lossade känslornas fjettrande band,
 Och vägledde hoppet till sällare land.

Men sedan den engelen flydde från mig,
 Att mig mer ej möta på vandringens stig;
 Och eger jag nu icke mål för mitt hopp,
 Som irrar omkring uppå lifsbansans lopp.

Jag har funnit henne.

Så har jag nu dig återfunnit,
Min engel, du mitt lefnadsväl ;
Af längtan natt och dag jag brunnit,
Och ingen ro hon känt min själ.

Kom i min famn, kom till mitt hjerta,
Låt våra känslor låga ut,
Och låt oss glömma lifvets smärta,
Som alla sorger voro slut.

Ack! lika varm din kärlek glöder,
Och hela barmen låga är ;
Nu stunden nya känslor föder
— Jag himmelriket funnit här.

Mitt tunga hufvud nu jag lutar,
Och söker styrka vid ditt bröst,
Och mina känslor fritt utgjuter,
Som länge suckat efter tröst.

Nog finna vi en fridens koja,
Då vi ha nått hvarandras famn ;
Låt sedan världen skrika, stoja,
Hon känner ej vår lugna hamn.

Hon känner ej hur fritt vi andas,
 Hon känner ej vårt paradiset;
 I hennes buller aldrig blandas
 Vår lefnad uppå minsta vis.

En stund.

Så lätt det var att andas invid ditt ljufva bröst,
 Jag der förgätit många bittra stunder;
 Der lättades mitt sinne, och hjerter fann der tröst;
 Och barmen kändes fri från dystra funder.
 Ej mera ljuft och skönt,
 Jag har i tiden rönt,
 Än vid ditt varma hjerta, som klappade så ömt;
 Hvar själen fick en salig ro och hvila.

Så klart som aftonsljernan, uti det höga blå,
 Ditt öga strålade och för mig lyste;
 Ack! hvilken säll förtjusning min själ hon kände då,
 I hvarje ögonkast en engel myste;
 Uti din ljufva famn,
 Jag funnit himlens hamn;
 Och lifvets hårda strider ej tyngde på min själ,
 Dess stormmar och dess åskor undanflydde.

En flicka för sig sjelf.

Ack! länge fäfängt har jag sökt att finna
En vän, som detta hjerta rätt förstår;
Den drömda lyckan, kan jag aldrig hinna;
Ty öfver allt min kärlek man försmår.

Jag liknar nu en skogens tortudufva,
Som suckar, lockar efter maken sin,
Och ensam uppå gren och tufva,
Här ropar: o! hvar är han vännen min?

Ack! ingen är, som på min klagan hörer,
Blott ekot är det enda svar jag får,
Och ingen nyf, som mina toner förer
Till vännen, som mitt hopp tillmötes går.

Ack! falska hopp, som mig så har bedragit,
Och hviskat kärlek, som ej verlden har,
Som lik en ljus-sky framför mig har farit,
Och tomheten du alltid lemnat kvar.

Farväl du sken, du falska synförvilla,
Du ungdoms dårskap, som så gäckat mig;
Nu vill jag icke flera suckar spilla,
Och inga tårar falla mer för dig.

Ett högre ljus för mig nu synes tändas,
 Än prålet af en ytas sken och glans,
 Och vissheten ej mer af irrsken bländas ;
 Ty nu jag fått en dyrköpt minneskrans.

En stund.

Jag är så trött, jag söker hvila,
 Men för min själ fins ingen ro ;
 Hon måste alltid rastlös ila,
 Och frid fins ej i hennes bo.

Det stormar uppå nattens läger,
 Och svåra drömmar möta mig,
 Och ej en timme hjertat eger,
 Som kännes glad uppå min stig.

Hur tungt mitt usla lif jag känner,
 Fastän det käraste jag har ;
 Uti dess djup ett ondt mig bränner :
 Ett veto genom känslan far,

Att icke jag, fastän jag krälar,
 Som myran med sitt lilla strå,
 Vill trampas af de stoltas hälar,
 När fram jag kryper ur min vrå.

En stund i midnatten.

Stjornor, som glimmen i höjden,
Huru är lifvet hos er ?
Vexlar der sorgen med fröjden,
Uti er aflägsna sfer ?

Finnes väl hjertan som blöda,
Känner man kärleken der,
Hos edra varelser glöda,
Liksom i jordlifvet här ?

Säg, hvilka vilkor har lifvet,
Är man af åldrarna tänd ?
Är det åt döden hemgifvet,
Slutar i grafven dess färd ?

Sväfva ert hopp om en himmel,
Då ni der sluta en gång,
Er strid bland äflan och hvimmel,
Att vakna bland englar och sång ?

Är väl det längtade lifvet,
Jordbarnen tänka uppå,
Så, som här skalderna skrifvit,
Uppe hos er i det blå ?

O! ack! jag undrar så mycke,
 Om hem hos eder jag får,
 Som synes här, i mitt tycke,
 Hvaren — en glittrande tår.

Så små, dock gränslösa verlder,
 Att tanken häpnar därför,
 Forskande öfver de färder,
 En enda utaf eder gör.

O! hvad kan hjälpa att tänka
 Uppå de himmelska ting,
 Endast att tankarna dränka,
 Ibland den glittrande ring.

Till Värendeflickan.

Ej skiftande blommor med smicker jag ger,
 Ett djupare allvar, jag lägger här ner;
 Och icke jag eger de praktfulla ord,
 Som sväfva omkring dig från hela vår jord.

En tanke på hemmet på barndommens fält,
 Der yster du sprungit och dansat så snällt,
 Har manat mig träda på diktarens stig,
 Ehuru jag vet att det passar ej mig.

Jag diktar och sjungar hvad hjertat förmår,
 Och smickrar mitt hopp att du nog mig förstår;
 Du känner vår hembygd, du känner vår sång,
 Der du lärde sjunga vid bäckarnes sprang.

Hvem kunde väl tänka, som kände dig då,
 Att du skulle lagrar, så sköna uppnå,
 Att du skulle tjusa vår upplysta verld,
 Som lidit, försakat, i armodets härd.

Om känslorna icke uppfyllde ditt bröst,
 Hvad vore väl då, med din klingande röst?
 Ett ljud, liksom bjelrans, det vinden bortför,
 Som endast når örat, men hjertat ej rör.

Små sorlande elfvor, de lärde dig först,
 Utgjuta din känsla af hungar och törst,
 Och lidandet jagade tonerna fram,
 Då känslan i sången, som neckblomman sam.

En aning du kände ej då i din barm,
 Då du, lik en flyckting, kringirrade arm,
 Att du skulle hinna, den härliga fröjd,
 Och vinna en krona från pindernes höjd.

Om illa jag talat, förlät mig, jag ber;
 Nu drister jag icke, att framstamma mer;
 Kanhända, jag redan förmycke har sagt,
 Och misspyrdt de lagrar, som hyllningen bragt.

En stund framför spegelen.

Är det mig sjelf, o! är det någon annan,
Som jag nu uti spegelglaset ser?
Ack! se hvad strek, som draga öfver pannan;
Och ser jag rätt, så komma ännu fler.

Jag tror, att ögon sjunka ock tillsamman,
Och sjunka djupare bakom dess bryn,
Samt har nu blicken, ock förlorat flamman;
Och grånad är han, hela ansigtshyn.

Se, hvilka skynklor öfver allt jag finner,
Se, hur de korsat ögat rundtomkring;
Och kindens ros, hon mer och mer försvinner,
Och snart af purpur ser man ingenting.

Förr var min kind mer rund och kullrig formad,
Nu är hon platt, kanhända inåt hål,
Och synes här, som hvarje punkt var stormad,
Som ungdomsdragen nu man bränt på bål.

Hvad vill det bli, om detta skall fortfara?
Hvar skönhet ryser, första hon mig ser,
Och tycker mig en gammal fuling vara,
Som ej kan vinna någon kärlek mer.

Hvad hjælper nu mitt gamla, goda hjerta,
Hvem frågar väl om detta inre ting,
Som blott är hemmet för hvar mensklig smärta,
Som samlats här i lifvets syskonring.

Hvart skall jag gå, att nu min lycka göra,
Bland Evas döttrar är det föga lönt;
Ty der skall ingen mina böner höra,
Då ansigtet ej synes ungt och skönt.

Alltså jag kan ej mera hoppas vinna,
En skönhet, som jag dömd var min brud,
Och måste nu det gamla hopp försvinna,
Att vid en ungmö, stå i brudlig skrud.

En stund.

Ingen ro, ingen hvila jag känner,
Tanken sväfvat som vinden omkring,
Och mitt lif liksom drömmen försvinner,
— Hvad jag finner, det blir ingenting.

[En stund.

För hvem skall jag lefva, för hvem skall jag dö,

Uppå denna jord-en, en sozefull ö?

För hvem skall jag fälla en brännande tår?

För hvem har jag skapat så blödande sår?

För hvem skall jag svärma, som torkar min kind,

Som hit tills är torkad af blåsande vind?

För hvem skall jag trampa, så mödande fjät?

O himmel! min sängmö: ack! hviska mig det.

För hvem skall jag sjunga, och dikta min sång,

Då ingen mig känner, ej syskon en gång?

Och ingen vill höra på främ ingens röst,

På tonerna itrån hans sårfulla bröst.

Ack! ingen, ack ingen! hans hjerta förstår;

Hans språk det är brutet, och icke förmår,

Framställa sin tanke, sådant som han vill,

Då ingen vill höra, och lyssna dertill.

Till hvem skall jag ställa, min längtan, mitt hopp,

I jordiska frågor, som ofta stå opp?

Hos hvem skall jag finna en innerlig tröst,

Då furier strida, och härja mitt bröst?

Hos hvem skall jag slumra, då tanken är matt,
 Som delar med mig, hur det ännu är fatt,
 Och lugna de upprörda känslornas svall,
 Som utan att häjdas, tätt bilda ett fall?

Allena och främrad, jag måste här gå;
 En ändring i lifvet, jag hoppas ej på;
 Blott tänka att grafven skall vara mitt mål;
 Mitt hem, och mitt allt, detta jordiska hål.

O, klappande hjerta! hvad svärmar du för?
 Du ser, du lik djuret, här tröttnar och dör:
 Du blir icke saknad på vandringen här,
 Derföre släng korset, som krafterna tär.

Tänk samma om världen, som hon tänkt om dig,
 Och dansa, som hjorten, på vandringens stiz;
 Var tanklös och liknöjd om allt hvad du ser;
 Jag tror denna vandel skall gagna dig mer.

Jag tror, du skall alltid då finna dig väl,
 Blott du ej framhärdar, en sorgernas träl;
 Och snart skall du känna en frid i din barm,
 Samt finna dig själf, icke vara så arm.

När världen dig skänker sitt usla förrakt,
 Skänk henne det åter, i mängdubblad prakt;
 Och när man dig dömer, för olika fel,
 Låt det dig ej såra till ringaste del.

Låt allt hvad som säges, dig fara förbi,
 Och låt ej din känsla ta del deruti;
 Och räd tas du då, från mång stickande tagg,
 Som sårar ditt hjerta, och uppväcker agg.

O, ack! om jag kunde förstena mig så,
 Då dagarna skulle så flycktiga gå;
 Jag kände ej längtan, jag kände ej hopp;
 Och himmelska hägringar stego ej opp.

M-n själen hon kan icke böjas dertill,
 Huru hon sorgerna undvika vill;
 Hon heldre vill lefva i känslornas sfer,
 Om än ingen kärlek mot henne der ler.

Kanhända, kanhända, bland sorgerna här,
 Sin engel hon möter, hvem vet hvem det är?
 Hvem skadat sin bön vid yttersta land,
 Och kommit tillbaka från själarnes land?

Hvem vet huru vägarna slintra dit opp,
 Der anden han bygger för längtan och hopp?
 Hvem vet huru väg-n är danad till slut,
 Så länge man icke gått vandrigen ut?

En dotter till sina föräldrar.

Från fjerran strand, till kära fosterjorden,
Jag sänder hem min tacksamhet, min bön,
Att välgång blir er lefnadslott i Norden,
Och friofullt hjerta blir er mödas lön.

Jag har ej språk, som känslan kan förklara,
Som träar ger fram vid tanken uppå er;
Jag önskar blot, med vind-n kan na fara,
Hem till er härd, der barndomsminnet ler.

Ack! denna lycka, kan jag endast drömma,
Sen vara nöjd, hur lotten delats ut,
Men eder bild, den skall jag troget gömma
Till sista stunden, då jag andats slut.

Tag mot min krans, fast den är enkelt bunden;
Min egen själ, har sammansatt dess blad,
Med enfald från den dolda myrthenlunden,
Der hoppets engel sväfvat fram så glad.

En stund.

Naturens röst uti min barm predikar,
 Dess sanna språk, är blott min viljas lag;
 Med tidens flärd min själ sig ej förlikar,
 Och intet af dess skönhet fattar jag.

En flicka till sin syster.

O! långt fjerran ifrån, får jag helsa dig,
 Med en önskan från hela min själ,
 Att sällhet dig möter på vandringens stig,
 Och att allting går lyckligt och väl!

Må din vandring bli, både fridfull och lång,
 För oss alla till glädje och fröjd,
 Må vi förr eller senare, mötas en gång,
 Och till sist uti himmelens höjd!

Så jag längtar till Gud! och innerligt ber,
 Och så hoppas, han i ådigt mig hör,
 Och sänder en engel till jorden hit ner,
 Som min bön in i himlen framför.

Öknens son.

Farväl mitt hopp, med dina ljusa skyar,
Nu lifvets natt, kon har infunnit sig,
Med mörka moln, med storm och tunga byar,
Och hvart jag går, finns ingen hjälp för mig.

Farväl, farväl du nattens sista stjerna,
Som nu i nattens mörka moln bortgår;
Farväl O. Sol! du himlens milda tärna,
Gud vet om jag dig mera skåda får.

Det svarta moln, så tunet emot mig brusar,
Det känns så kallt, det rent förkylar mig;
Den hårda vinden runtomkring här susar,
Och intet skydd på denna öde stig.

Farväl du verld, som mig har lärt och ammat,
Farväl du häring, som så mig bedrog;
Du förs ej mer, för mig du har utflammat,
Och snart mitt hjerta har du suckat nog.

Hvar är min vän, som nu mitt öga sluter,
Da detta hjerta icke mäktar slå?
Hvar är en hult, som hopp i själen gjuter;
Nej, detta hopp kan jag ej hoppas på.

Hvar är den hand, jag gerna ville trycka,
 Då icke här jag hör en menskoröst ;
 För öknens son, det finnes ingen lycka,
 Så länge lifvet finnes i hans bröst.

Hvems är den bild, som der framför mig sväfvat,
 Som väcker minnen ur min arma själ ?
 Det är min moders ; O ! jag ryser, bäfvar ;
 Ack ! hon som alltid ville mig så väl.

Förlåt ! förlåt ! de många bittra tårar,
 Som ni för mig, så ofta gjutit ut ;
 Er hägkomst dödens bittra kamp försvårar ;
 Förlåt ! föråt ! och mig i fannens slut.

Ännu ! ännu ! den samma kärlek brinner,
 Och lika varm, som i min späda vår ;
 Med dessa ord, den armes själ försvinner ;
 Och nu hans ande mer förklarad står.

En stund.

Mitt ursprung är från skaparns höga vilja,
 Det längtan sträfvar både natt och dag ;
 Ho kan min ande ifrån honom skilja ?
 Ty allt hans budskap är min själs behag.

En stund.

Hör denna sång, o! ni som trälen:
 Tyranner lyssnen ni också;
 Ni båda uti dyen kräl-en,
 Fast du tyrann är ofvanpå.

Du slaf, som tidens gytja öser,
 Och sprider stanken rundt omkring,
 Du l k en ox^a, som man föser,
 En vara, och ett marknadsting.

Din menskorätt, du knappast anar,
 Ditt höga utsprung du ej v^t,
 En bät^{er} kän-la, som dig manar,
 Den qväfver du med useihet.

Du sneglar, och om nåde tigger,
 Hos, hvar tyran, som möter dig,
 Och som en sl^f i st^f et ligger,
 Och ropar: Herre, hjälp blott mig.

Du sjelf dig uppå torget ställer,
 Och priset aller hva je dag,
 Att ej ditt vä d^o mera gäller,
 Än vore du nu utom lag.

I dag man dig kan köpa, sälja,
 Och egorätt på dig kan få,
 Samt så förmena dig att välja
 Din egen väg, du önskar gå.

Vak upp! vak upp! se in i tiden,
 Och knyt ett heligt brödraband,
 Ock bryten fram, lik män, i striden,
 Och stån som vänner hand i hand.

Då kunnen ni ert mål upphinna,
 Och trampa lifvets traldom ned,
 Och lön för edra mödor vinna,
 Samt bli er egen lyckas smed.

Sök ingen gunst hos stora likar,
 Sök endast frid i egen barm;
 Den stolte, döden dig predikar,
 Att du må bli dess träl så arm:

Bli redskap till hans falska lycka,
 Som dyrkas genom fåfång flärd,
 Och har en glädje att förtrycka
 Den råa hop i denna värld.

Är icke jorden, allas moder,
 Ho stöter oss från hennes barm?
 Ho dig förnekar vara bröder,
 Den jaga bort med stålklädd arm.

Ve den ! som söker dig att kufva,
 Och tar dig för ett arbetsdjur ;
 Den må du ärligt tukta, lufva,
 Om än han är en rik felur.

Om en af våra bröder viker,
 Samt svag och kraftlös skulle bli.
 Man därför honom icke sviker ;
 I dag är han, i morgon vi,

Som söka efter brodershanden,
 Att vi må få en hjälp, ett stöd,
 Och icke lemnas kvar på stranden,
 Att der förgås uti vår nöd.

Sök ljuset först låt guld det vara,
 Till dess du värdet rätt förstår ;
 Det är för många blott en snare,
 Att man dig uti trældom får.

Der man med tiden känna lära
 Sitt misstag på dess värde här,
 Att guld det är så tungt att bära,
 Men ljuset allt d lätiast är.

O ! bröder ifrån Svea länder,
 Har kraften flytt ifrån vår själ ?
 Nej ! det ej händt, och det ej händer,
 Att vi oss sälja likt en träl.

Vi endast slumra efter färden,
 Och efter mödan hvila ut,
 Samt tar en insigt uti världen,
 Och snart har hvilan tagit slut.

Kom låt oss här vår frihet trygga,
 Och skörda egna krafters must,
 Och ej för tidens mötgång rygga,
 Blott gå framåt med hjertats lust.

Så äras våra fäders minnen,
 Som ännu se oss ofvanfrån,
 Att ännu mod och kraft är inne,
 Att vi ej bli vår samtids hån.

Så har en flyktig broder sjungit,
 Som länge närt ett framtid-hopp ;
 Och från hans själ har sången sprungit.
 Med hänsyn till vårt lefnadslopp,

Som oss till frid och sällhet leder,
 I endrägt till vårt paradiset
 — Der huslig trefnad man bereder,
 På gamla svenska fäders vis.

En stund på vägen.

Lutande uppå min krycka,
Sjunger jag min morgonsång
— Själens frid är lifvets lycka,
Huru än, han bär vår gång.

Himmel, sol och alla verlder,
Tala om din höga makt,
Som har stakat ut dess färder,
Och din kärlek deri lagt.

O! hur skönt, att få förnimma
Flägten af ditt majesät:
Få i din tron blott kärlek glimma;
Må min själ anamma det.

Låt den lilla kärlekstgnista,
Du bär nedlåt i mitt bröst,
Bli ett ljusbaf i mitt sista,
Då jag hunnit lifvets höst.

En aftonstund i Kawkawlin.

Så mild nu solen sig i vester sänker,
 Hvars stjärnor leka uti skogens bryn;
 Sin bild i florens klara spegel dränker,
 Och vårens ankomst kännes uti skyn.

Ett fridens hem, min trötta själ här känner;
 Ty här är likt den gamla svenska nord,
 Och ingen oro eller längtan bränner,
 Att flytta från min nya fosterjord.

Nu månen blygsamt fram på fästet stiger,
 Så melankolisk, som Maria bild,
 Och nattens stillhet rundtomkring inviger,
 Och genom rutan tittar han så mild.

En stund i Kawkawlin.

Må nordens toner höras här en gång,
 Med all dess makt, och klara sång,
 Att lätta håg, och arbetslust,
 Och undanjaga sorg och pust.

Till Våren.

Ack! länge, länge har jag väntat,
Du skulle komma, sköna vår,
När solen mellan molnen gläntat,
Af glädje ögat fällt en tår ;
Och hoppet strålat uppå kinden
Och kylan flytt ifrån min barm,
Då jag emot den kalla vinden,
Har kämpat hungrig, tröt och arm.

Nu snart en fristad kan jag finna
I hvarje klyfta, som ett djur,
Der mina dagar må försvinna,
Och ha till tak den blå azur,
Samt smekas utaf eternas fläftar,
Och tjasas utaf fåglars sång,
Att själen drömmande försmäglar,
Af friid och kärlek än en gång.

Här är jag sjelf sådan jag blifvit,
 Och söker ej förvandla mig;
 Den bana, som man mig har gifvit,
 Den må jag vandra stadelig,
 Fastän det är så tungt att strida,
 Då armodet till sköld jag fått;
 Men vid dess staf jag måste bida,
 Tills ändan jag på vägen nåt.

Du milda vår! kom till mitt hjerta,
 De bittra känslor jaga ut,
 Och läk mitt sår, ack! läk min smärta,
 Och hopp i mina kärl slör gjut,
 Samt styrk min tro till ljuf försoning
 Emot det öde, som mig brakt
 Till mensklighetens kalla boning,
 Der jag min bön har nederlagt.

Vak upp min sjääl! från mörka drömmar,
 Ett ljushaf dig till mötes får,
 Den dimma, som din plädje skymmer,
 Hon snart i andra färgor står.
 I högre kretser ödet formas,
 I verdens ur-prung danas det,
 Och icke kan dess thron bestormas,
 Om och enhvar här stred och grät.

Med denna tröst dig, vår, jag möter
 Och öppnar nu min själ, min barm,
 Samt tror att du ej undanstöter
 Mig, liksom verlden i sin harm.
 Ack nej! Ack nej! ditt svar jag känner,
 Det tränger fram i minsta v å.
 Och mildrar der, det onda bränner,
 Samt tander hoppets fackla på.

**Till den skandinaviska arbetare-
 föreningen i New York.**

(Från Kawkawlin i Michigan.)

Välkomna! välkomna! ni kraftiga män,
 Här tält n er häla hwaren som en vän;
 De ma-na, att gripa till yxa och plog,
 Samt lofva er arbete rikligen nog.

De vilja belöna er möia och flit,
 Om en-ast ni vågen, att tåga upp hit,
 Och uppslå ert hem för er ålderdomsfrid,
 Och så få betalt för er trohet och strid.

Kom gamla och unga, kom stora och små,
 Och slutet tillsammans, att ingen må stå,
 Förglömd eller ensam för orsaker skull;
 Ty roligt det vore, om skogen blef full.

Dit alla må draga i härnad och fejd,
 Mot buskar och snår och bestorma dess nejd,
 — Framtrolla det sköna med idog och mod,
 Som motstånd ej funnes, då viljan är god.

Ack! skönt att få höra bland foglarnes lek,
 Då yxan anfaller den urgamla ek;
 Få höra dess krona sig böja med brak,
 Se stammen förvandlas för storslöjdens sak.

Du flyktiga landsman, som irrar omkring,
 Kom in till vårt sällskap, och stå i vår ring;
 Här hälsa dig alla, som syster och bror,
 Om sjelf du ej tycker dig vara förstor.

Hvad vore väl snille, hvad vore glans,
 Om en huslig sällhet på jorden ej fans?
 Det är allas sträfvan, att hinna dertill,
 Må vägen än slingra hur krokigt han vill.

Ack! se huru fåglarna bygga sig bo,
 Få hem för de sina, och lefva i ro;
 När som de behaga, de komma och gå;
 Och ingen dem preja att hyran utfå.

En gång när du tröttnar vid vandringens staf,
 Och längtar till ro, från det stormiga haf,
 Då står du bland vänner, som räcka dig hand,
 Hvars kärlek dig följer till sällare land.

En stund vid Kawkawlin-floden.

O, sol! som uppå klara fästet strålar,
 Som anden ger åt allt i denna verld;
 Här i ditt ljus, jag nu en tafla målar,
 Ett litet minne af en morgonfärd.

Här floden, som en proesion framskrider,
 I sakta skredt, så allvarsam förbi,
 Och morgonsolen kärleksfullt kringsprider
 Sitt moderssmek, med lifvets själskraft i.

Ack! ljuft och fridfullt, öfver allt jag finner;
 Ty ingen strid naturen här framter;
 Men mild om menskans pligter oss påminner,
 Att här det sköna höja, mer och mer.

Hvarföre på en liten torfva strida,
 Som gamrar fäkta om ett gnaget ben,
 Då här er fälten öppna så, och vida,
 Samt gifva rum och utkomst åt hvaren?

O! hvarför irra som en vilse stjerna,
 Och icke mål, för lifvets vandring har?
 En stund vill komma, då du gerna, gerna,
 Hos glada vänner ville stanna kvar.

Må detta tal, dig vara som en gåta,
 Men tiden löser henne väl för dig,
 Om icke förr, när dina kinder våta,
 Afmålar ångren af din falska stig.

Hvar är den fröjd, ni kappens om att vinna?
 Med våld och list ni viljen nå er skatt,
 Och för att riktigt högt ni skolen hinna,
 Till fottramp, ni er ringa like satt.

O! barn ifrån den fjerran, kära norden,
 Vår lycka fins på dessa fria fält;
 Blott man vill rödja denna rika jorden,
 Och bygga hem, och sedan lefva sällt.

Det är att lefva för det sanna sköna,
 Bli upphofsman, och skapare dertill —
 Ack! kom och tälta i det friska gröna,
 Och fän er fristad ibland fåglars drill.

Oss! låtom nu i egna hjertan bygga,
 En himmel och ett inre paradys,
 Och så på dessa fält, så lugna trygga,
 Ett hem oss skapa på vårt svenska vis.

O! broder, syster utaf samma fäder,
 Som för vår välfärd kämpat har och blödt,
 Kom! låt oss bygga, egna hus och städer,
 Och visa, att ej kraft och snille dödt.

Ack, tungt! stå utom andras dörrar, klaga,
 Och som en nödställd främling alltid gå,
 Samt uppå nästans nådesmulor gnaga,
 Dem man med tårar ofta fukta må.

Hvem mera djerft har plöjt Atlantens vågor,
 Än Odens barn, den höga Asa ätt?
 Och aldrig än vi saknat ha förmågor,
 Fast någon tid, dess antal varit nätt.

Hvem skrifvit har den första minnesskriften,
 Som nu en gammal urkund säkert vet?
 Jo, Odens söner gjorde den bedriften,
 Som vittne bär om nordens tapperhet.

O! hvarför blygas för vårt land och ära,
 Och sky dess språk, dess rena enkelhet;
 Och i vårt hjerta låg fäfänga bära,
 Samt kräla fram i lifvets uselhet?

Så länge känslor från min barm framspringa,
 Och tungan här förmår att tolka dem,
 Så skall det sköna modersmålet klinga,
 Och glömma kan jag aldrig fäderns hem.

Må hvem som vill mig häna och försmäda,
 Jag sjunger dock min enkla morgonsång:
 Här på en stubbe lifvet skönt framträder,
 Och därför blef min visa alltför lång.

Ack, luft! Ack, luft! få sitta så och drömma,
 Och himlens rikedomar andas in,
 Och hjertats känslor sedan fritt, få tömma
 I skapelsernas stora syskonring.

Är jag en främling uppå denna jorden,
 Fastän jag kastas, som en havvets spån?
 Ack! nej, ack! nej, mitt stamträd står i nordnen.
 — Min kärlek skiljes aldrig derifrån.

En drömbild.

O, du! min gud! har du dig så förklarat,
 Min lefnadssällhet lagt i hennes famn?
 På denna fråga har min längtan svarat,
 Och hoppet sagt: der är min lugna hamn.

Din Gudomskärlek henne skapt och danat,
 Och henne gjort en trogen bild af sig,
 Men det ej verlden har förstätt och anat,
 Och om så var, hon stules bort från mig.

Är hon ett barn af detta jordens slägte ?
Se! hennes skepnad är en engels lik ;
Och hennes blick min själ ur slumren väckte,
Och hennes röst en himmelen s musik.

Hon som ett budskap ifrån himlen sändes,
Att hjertan varma i vår kalla verd ;
Ty underligt det mig i barmen kändes,
Och nu min själ är blott en kärlekshärd.

Hvad kan jag offra denna himlens tärna,
Att Gud! må säga, jag har offrat väl?
Mitt eget jag, jag offra vill så gerna ;
Jag offerar allt, jag offerar ock min själ.

Vid hennes fötter skall mitt offer brinna,
Med hennes kärlek skall det tändas på,
Och som ett helt, man sedan oss skall finna,
Och som ett helt, vi kunna blott bestå.

O! är det dårskap eller är det yra,
Som pressar dessa känslor från mitt bröst?
Ack nej! ack nej! det är de stunder dyra!
Och i min själ, jag hör en trofast röst.

En stund i natten.

Af hunger, köld, jag darrar, fryser,
 Och blott i trasor är jag klädd,
 Och själen uti kroppen ryser,
 Och våta jorden är min bädd.

Hvarthän skall jag min vandring taga,
 Den tanken sväfvar för min själ;
 Ty hoppet endast kan bedraga,
 Derför med lifvet tag farväl.

— Så höres nattens ande tala,
 Fast milda känslor strida mot,
 Och vill på bästa sätt hugsvala,
 Vill mana bort det grymma hot.

I djup förnedring här jag sträfvar,
 Och krälar lik en mask i sand,
 Då dären sig förmäten häfver,
 Och nar ett törnris i sin hand.

Med detta vill han nöden lisa,
 Och så utöfva kristlig tro,
 Sin kristna kärlek så — bevisa,
 Att få i evigheten ro.

En stund i Pinnconing.

Främmad, arm och känd af ingen,
 Hotad utaf nöd och brist,
 Står jag här i menskoringen,
 Undrar hur det blir till sist.

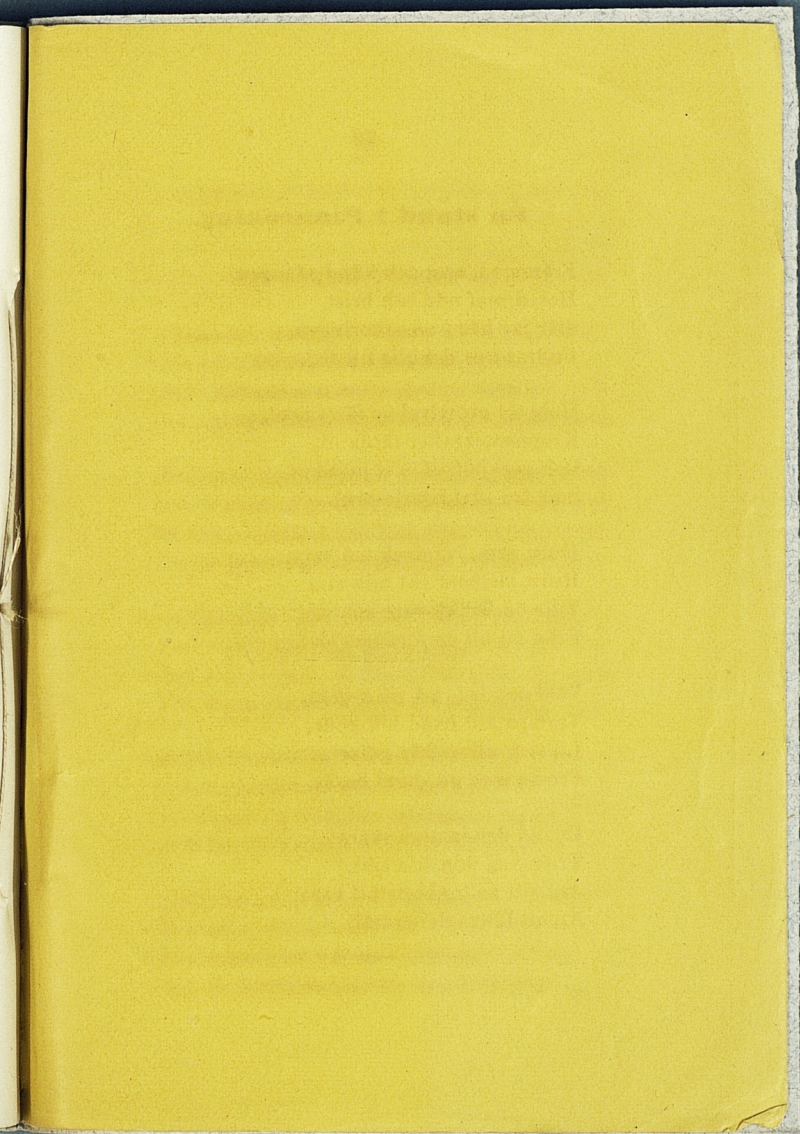
Hoppets grundval är försvagad,
 Kroppens krafter tärda ut,
 Och jag sjelf, af ödet jagad ;
 Smäddad utaf hvarje brut.

Huru arm, jag dock må vara,
 Huru nedböjd vid min staf
 Ville ödet dock mig spara,
 Från att bli en fördoms slaf.

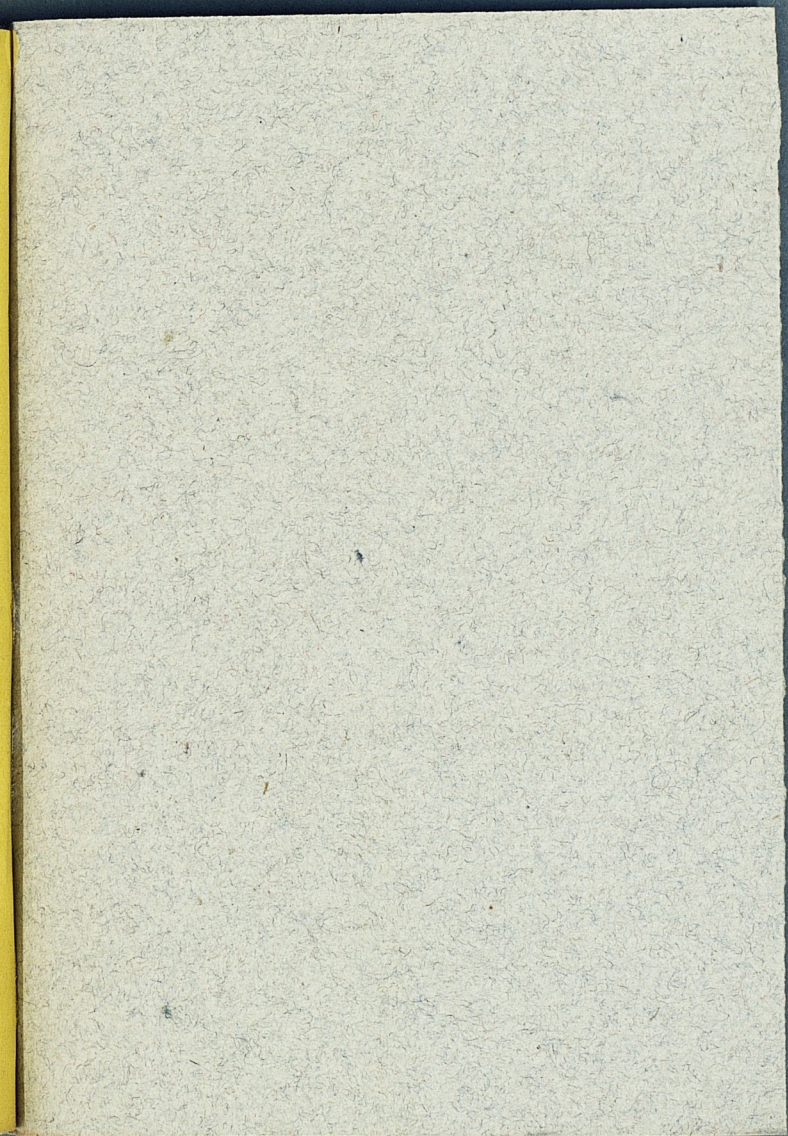
Våld och list, må nu regera,
 Trampa allt hvad billigt är,
 Liksom ulfvar här gräsera,
 Frossa med ett djurs begär.

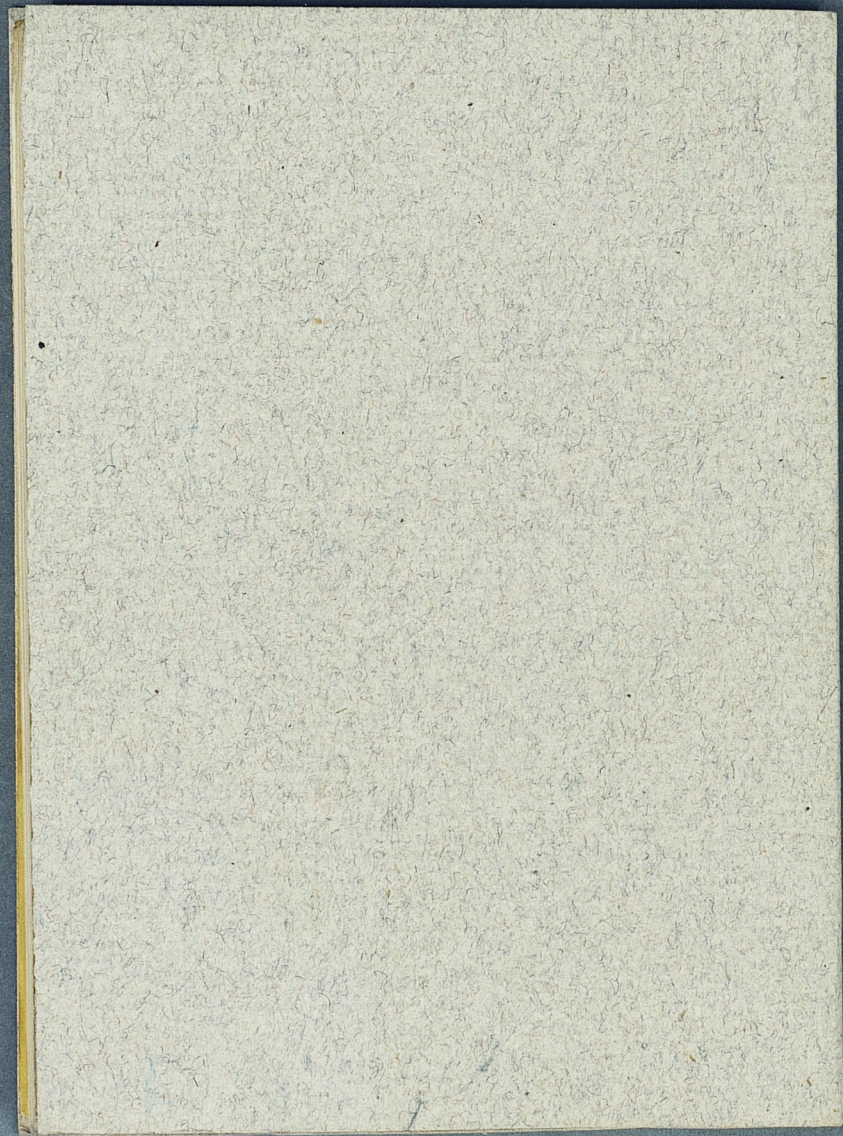
Ibland denna arga skara
 Trifves ej min fria själ,
 Jag vill hellre bortsöt vara,
 Än att blifva deras träl.

Pris 25 cents.

www.books2ebooks.eu